

Sygn. akt I KK 80/21

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29 czerwca 2021 r.,
sprawy **A. S.**
skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 21 stycznia 2021 r., sygn. akt II Ka [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O.
z dnia 24 czerwca 2020 r., sygn. akt II K [...]

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 21 stycznia 2021 r., sygn. akt II Ka [...],
utrzymał w mocy, zaskarżony apelacją obrońcy A. S., wyrok Sądu Rejonowego w O.
z dnia 24 czerwca 2020 r., sygn. akt II K [...].

Od wyżej wymienionego wyroku Sądu Okręgowego w O. kasację złożył obrońca
skazanego A. S.. W kasacji zarzucił mające istotny wpływ na treść orzeczenia
rażące naruszenie prawa: art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw.
z art. 4 k.p.k. i art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w O. w pisemnej odpowiedzi na kasację
wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego A. S. jako oczywiście bezzasadnej
(por. pismo prokuratora Prokuratury Okręgowej w O. z dnia 29 kwietnia 2021 r.,
PO IV [...]).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego A. S. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu
art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 519 k.p.k. kasacja strony, będąca nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie. Nadzwyczajny środek zaskarżenia wniesiony przez obrońcę skazanego A. S. jedynie pozornie czyni zadość powyższemu warunkowi. Samo proste zestawienie zarzutów zawartych w wywiedzionej wcześniej apelacji obrońcy A. S., z zarzutami podniesionymi w kasacji, nie pozostawia wątpliwości, że przedmiotowa skarga kasacyjna skierowana jest *de facto* przeciwko rozstrzygnięciu sądu pierwszej instancji, czyli wyrokowi Sądu Rejonowego w O. z dnia 24 czerwca 2020 r., sygn. akt II K [...]. Skarżący w argumentacji zawartej w kasacji wydaje się nie dostrzegać, że Sąd Okręgowy w O., działając jako sąd odwoławczy, w sposób poprawny, rzetelnie i na wystarczającym poziomie szczegółowości odniósł się do wszystkich zarzutów apelacyjnych, a zatem zrealizował obowiązki wynikające z przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Rezultatem tej kontroli było utrzymanie w mocy, zaskarżonego apelacją obrońcy, wymienionego wyżej wyroku Sądu Rejonowego w O.. Obrońca skazanego A. S. oczekuje, że Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym dokona ponownej kontroli odwoławczej orzeczenia Sądu *meriti* i zaaprobuje alternatywną ocenę materiału dowodowego przedstawioną w nadzwyczajnym środku zaskarżenia. Należy zaakcentować, że takie postąpienie jest niedopuszczalne, albowiem, jak wielokrotnie już podkreślano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwala na prowadzenie dublującej, niejako „trzecioinstancyjnej,” kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 27/17, LEX nr 2335984).

W realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w O. kontrolując, z perspektywy zarzutów apelacyjnych, pierwszoinstancyjny wyrok skazujący i utrzymując go w mocy, nie dokonywał samodzielnych ustaleń faktycznych, jak też nie oceniał na nowo zgromadzonego materiału dowodowego. Nie mógł zatem naruszyć unormowania art. 7 k.p.k. Również całkowicie jest chybiony zarzut obrazy art. 4 k.p.k. Twierdzenie o naruszeniu zasady obiektywizmu nie może stanowić samodzielnej podstawy zarzutu kasacyjnego, jeśli nie zawiera wskazania na konkretne uchybienia sądu związane z rażącym naruszeniem prawa, jak też wyводу uzasadniającego tezę o przynajmniej hipotetycznym wpływie wskazanego

uchybień na treść orzeczenia zaskarżonego kasacją. Kasacja nie wskazuje zaś, jakie decyzje procesowe sądu odwoławczego naruszyły dyrektywę określoną w art. 4 k.p.k. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu kasacji, mająca to wykazać, jest w rzeczywistości niczym innym, jak tylko kwestionowaniem dokonanych przez sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych, a to w świetle art. 523 § 1 k.p.k. nie może stanowić podstawy kasacji.

Nie można również zasadnie stawiać w kasacji zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k., podnosząc jedynie wątpliwości skazanego, czy jego obrońcy, co do treści ustaleń faktycznych poczynionych na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. W niniejszej sprawie wątpliwości takie zgłosił jedynie autor kasacji, nie powzięły ich natomiast orzekające w niniejszej sprawie Sądy, co przesądza o bezzasadności omawianego zarzutu.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., orzekł jak w postanowieniu.

a.s.